

Kako doživljamo stabilizacijo

Vedno tanjši žepi

Če smo lansko leto označili za leto stabilizacije, potem za letos velja, da to bitko vztrajno nadaljujemo. Počasi prihajamo do spoznanja, da se vedno ne da živeti prek svojih zmožnosti oziroma da ne moremo več potrošiti kot naredimo. Realni osebni dohodki so lani občutno padli, za letos pa je predvideno, da se življenjska raven ne bo zmanjšala. Seveda pa bo to izredno težka naloga, kajti leto se je začelo s številnimi podražitvami: od bencina, cigaret alkoholnih pijač in številnega drugega blaga. In ker se je podražil bencin, je dražji prevoz (to smo posebej občutili v ljubljanskem mestnem prometu), dražje ogrevanje, dražje je...

V naši tokratni anketi smo povprašali, kako se je stabilizacija konkretno odrazila pri potrošnikih in kje bi vendarle še lahko privarčevali kakšen dinar. Takole so povedali:

MIHAEL ŽILAVEC, modelni mizar: »Seveda stabilizacijo kar dobro občutim, kajti osebni dohodki ne rastejo vzporedno z življenjskimi stroški. Letos je to nesorazmerje še veliko bolj opazno kot prejšnja leta, čeprav že od leta 1965 govorimo o stabilizacijskih prizadevanjih. Cene nezadržno rastejo in vsekakor bo treba uskladiti tudi osebne dohodke s to rastjo.

Težko je soditi, če smo stabilizacijo zastavili na pravem koncu. Zdi se mi, da vendarle hočemo hitro popraviti tisto, kar smo zamudili v preteklih letih. Mislim, da bi morali stabilizacijsko politiko izvajati bolj počasi in tako doseči, da bi cene rastle s počasnejšim tempom.

BORUT BOŽIČ, študent farmacije: »Stabilizacija se še kako pozna v mojem žepu, pa čeprav imam letos štipendijo, ki je lansko leto nisem imel. Predvsem sem moral zmanjšati število izletov, ki sem si jih prej kar redno

privoščil. Živim sicer pri starših, tako da ne občutim višjih stroškov za stanovanje, zato pa jih občutijo starši in to se pozna pri moji žepnini, ki je že dolgo časa enaka in tako realno vedno manj vredna.

Stabilizacijo smo, vsaj kar se tiče načel, že dobro zastavili, vprašanje je samo, kako ta načela izvajamo. Zame je stabilizacija predvsem dobro delo in to ne samo v proizvodnji, pač pa tudi v vseh ostalih službah, tudi tistih, v katerih je učinke posameznikov težko meriti. Zdi se mi, da je stabilizacija preveč enako udarila vse po vrsti, tako tiste, ki so že prej delali dobro kot tiste, ki so delali slabo. Marsikdo, ki je že prej trošil, morda celo neupravičeno, velika sredstva, je sedaj manj prizadet kot varčni gospodarji. Treba je izkoristiti možnosti, ki jih imamo, da bi bila naša stabilizacija čim manj boleča.

ALENKA NAGLOST, višja medicinska sestra: »Imam majhnega otroka in večino sredstev gre tako zanj. Še dobro, da me vzdržuje mama tako da s tem nimam stroškov in tako tudi ne vem, koliko se je vse podražilo. Sicer pa smo že tudi pred stabilizacijo živeli varčno. Imam tudi avto, ki pa ga uporabljamo zgolj za nedeljske izlete. Zaradi pogostejšega pranja porabim več električne energije kot prej in to se kar občutno pozna pri računu za elektriko.

SMAIL RAMOVIČ, poštar: »Vedno huje je. Delamo po cel dan, kljub temu pa imamo še vedno nizke osebne dohodke. Cene pa rastejo iz dneva v dan. Kar poglejte: avtobus mestnega prometa se je podražil in kar se vozim na delo dvakrat na dan, je to že 32 dinarjev. Saj je res, da nekaj dobimo povrnjeno, toda

vseeno se mi zdi, da bi vsaj poštarji morali imeti brezplačne vozovnice. Draži se tudi vse ostalo. Tudi pri raznašanju pokojnin in drugih prejemkov za občane občutimo vse večjo draginjo, saj se ljudje veliko bolj kot prej pritožujejo nad visokimi življenjskimi stroški.

France Kmetič
Foto: Franci Rozman

Akcija „illegalcev“

Bližala se je zbiralna akcija papirja. Ze dolgo časa smo vedeli za to, a bili smo tihi. Hoteli smo presenetiti vse razrede na šoli. Zbrali smo se v manjše skupine in »obirali« okoliške hiše.

Vse je potekalo ilegalno. Še naša tovarišica razredničarka ni vedela, da smo vso zadevo tako resno zgrabili. Bolj pa, ko se je bližal dan oddaje papirja, več smo imeli problemov s prostorom. Frenkova klet je bila tako polna, da niti listič ni mogel noter. V Nikovi kleti pa niti vrat nismo mogli zapreti. Dolgo smo premišljevali, potem pa smo se dogovorili, da bi bil naslednji »silos« v naši pralnici. Delali smo kot mravlje — brez odmora. Kmalu smo imeli tudi našo pralnico polno, obljubljenega pa smo imeli še veliko papirja. Zato smo papir začeli tvoriti kar na naš vrt, ponoči pa smo vse lepo pokrili s »plahto«, da ga slučajno ne bi zmočil dež. Dežja na srečo ni bilo. Le še nekaj dni je bilo do usodnega dne. Vsi smo bili zelo nestrpni. Ozračje je bilo napeto. Nihče ni črnil niti besedice. Vse je potekalo organizirano in ilegalno. Pri meni ni bilo nič več prostora, zato smo začeli tvoriti h Katji. Ker smo tudi garažo že napolnili, smo zlagali papir kar v avto. To idejo nam je dala Katja in tako smo doma napolnili še avtomobile svojih staršev. Zvečer so bili starši seveda hudi, a s prepričevanjem smo le dosegli, da je papir ostal v avtomobilih.

Največje težave pa so nastopile na dan odvzema. Kako ves papir spraviti v šolo. Najlažje je bilo s papirjem v avtomobilih. Starši so bili veseli, da se ga lahko znebijo in so kar v kolonah vozili v šolo. Mi pa smo imeli za ves ostali papir voziček-avto, ki sem ga sam sestavil in globok otroški voziček, ki ga je bogve kje staknil Niko. To je bil kaj klavrn prevoz, zato sem poprosil očeta, da mi je posodil pravo prikolico, ki je bila tako in tako že natrpana s papirjem.

Tako smo začeli tvoriti v šolo. Buci je že ob sedmih zjutraj priklovratil k meni, kmalu za njim pa še drugi. Z združenimi močmi smo tvorili papir v šolo. Prikolica je bila težka, a ker smo poprijeli vsi, so kupi na vrtu in po kletih hitro kopneli. Učenci, ki so bili takrat pred šolo, so samo vzklikali in strmeli od začudenja. Bili smo kot kakšni prevozniki papirja. Ena skupina iz našega razreda je stala pri tehtnici in tehtala papir, mi pa smo s prikolico in vozičkoma dirjali od kleti do kleti. Dekleta so nadzorovala ves potek in zapisovala vsak dekagram.

Bili smo daleč pred drugouvrščenim razredom. Na pohvalo, ki smo jo dobili, smo zelo ponosni in bo visela v našem razredu.

Papir je prevzela tovarna Sladkogorska in šoli v zameno poslala prtičke za malico. Nekaj zbranega denarja pa je šlo tudi v razredno blagajno, kjer je imamo zbranega nekaj denarja za končni izlet.

Matija Ramšak
7. c razred
OŠ Hinko Smrekar